

PŘÍBĚH MAGIE

Chris Colfer
AUTOR BESTSELLERU ZEMĚ PŘÍBĚHŮ

Příběh magie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Chris Colfer

Příběh magie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PŘÍBĚH MAGIE

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

Přeložila Veronika Volhejnová

FRAGMENT

Copyright © 2019 by Christopher Colfer
Illustrations © 2019 by Brandon Doorman
Translation © Veronika Volhejnová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4793-5
ISBN e-knihy 978-80-253-4845-1 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-4846-8 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-4844-4 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

*Pro všechny statečné lidi,
kteří se odvážili být sami sebou v době,
která je nepřijímala.
Díky vám já můžu být já.*

*Severní
království*

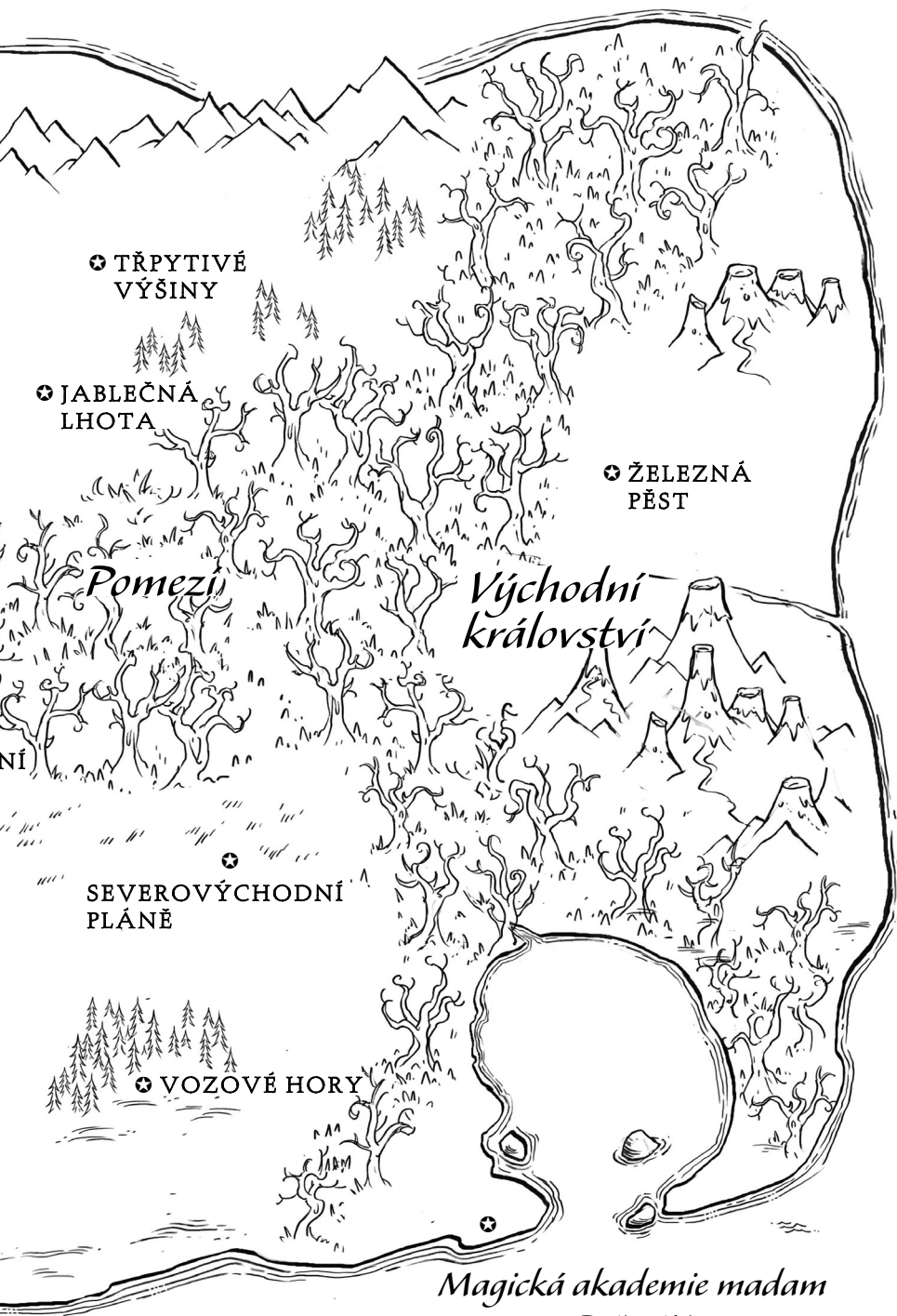
✦ PALAŠOVÉ HRADIŠTĚ

*Západní
království*

✦ SEVEROZÁPADNÍ
JEZERO

✦ SEVEROZÁPADNÍ
PŘEDHŮŘÍ

*Jižní
království*

✦ TRPYTIVÉ
VÝSINY

✦ JABLEČNÁ
LHOTA

✦ ŽELEZNÁ
PĚST

Pomezí

*Východní
království*

✦
SEVEROVÝCHODNÍ
PLÁNĚ

✦ VOZOVÉ HORY

*Magická akademie madam
Počasité*

PROLOG

NEČEKANÁ AUDIENCE

Magie byla ve všech čtyřech královstvích zakázána – a to je ještě mírně řečeno. Z právního hlediska byla magie ten nejhorší zločin, který kdo mohl spáchat, a z hlediska společenského se na nic jiného nehledělo s takovým pohrdáním. Ve většině oblastí mohlo být pouhé *spojení* s usvědčenou čarodějnící nebo čarodějem potrestáno smrtí.

V Severním království zločince a jejich rodiny soudili a vzápětí upalovali na hranicích. Ve Východním království stačilo jen velmi málo důkazů k tomu, aby se obvinění i se svými blízkými houpali na šibenici. A v Západním království každého, kdo byl v podezření z čarodějnictví, utopili úplně bez soudu.

Popravy málokdy vykonávali státní úředníci nebo strážci zákona. Většinou trestal dav rozružených občanů, který bral zákon do

vlastních rukou. Hlavy států se na tuhle brutální zábavu dvakrát nadšeně netvářily, ale v podstatě ji tolerovaly. Byly totiž, popravdě řečeno, docela rády, že si dav vylévá vztek i na něčem jiném než na své vládě. Monarchové tedy tohle lidové rozptýlení vlastně vítali, a v nepokojných časech dokonce podporovali.

„Ten nebo ta, kdo si zvolí cestu magie, volí si cestu odsouzení,“ hlásal král Šlechtil ze Severního království. Přitom *on sám* si zvolil cestu takové nedbalosti, že v zemi řádil nejhorší hladomor celé její historie.

„Lidem s tak odporným hodnotovým žebříčkem prostě nemůžeme projevovat žádný soucit,“ nechala se slyšet královna Endustria z Východního království a okamžitě zvedla daně, aby bylo z čeho financovat stavbu nového letního paláce.

„Magie je urážkou Boha a přírody a nebezpečně ohrožuje veškerou uznávanou morálku,“ nechal se slyšet král Vojeslav ze západu. Tímto názorem našťěstí odvedl pozornost poddaných od řečí o svých osmi nemanželských dětech, které zplodil s osmi různými milenkami.

Jakmile čarodějníci nebo čaroděje jednou odhalili, vyhnout se potrestání bylo téměř nemožné. Mnozí uprchli do hustých a nebezpečných lesů, které rostly mezi hranicemi a říkalo se jim Pomezí. Jenže Pomezí bylo domovem trpaslíků, elfů, skřetů, trollů, obrů a všech dalších ras, jež lidstvo v minulosti vypovědělo. Čarodějnice a čaroděje, kteří v lesích hledali útočiště, obvykle potkala rychlá násilná smrt z rukou nějakého barbarského stvoření.

Jediné místo, které bylo vůči čarodějnicím a čarodějům do určité míry milosrdné (pokud se tomu tak dalo říkat), bylo Jižní království.

Když král Šampion XIV. zdědil trůn po smrti svého otce Šampiona XIII., hned prvním výnosem zrušil trest smrti pro lidi usvědčené z čarodějnictví. Místo toho byli odsuzováni na doživotní nucené práce (a každý den se jim připomínalo, jak by za to měli

být *vděčni*). Král ovšem nezmírnil zákon čistě z dobroty srdce, ale spíš proto, aby se vyrovnal s jistou nepříjemnou vzpomínkou.

Když byl Šampion dítě, jeho vlastní matku stáli pro „podezření ze zájmu o magii“. Obvinil ji sám Šampion XIII., takže nikoho nenapadlo obvinění zpochybňovat nebo zkoumat, zda královna není náhodou nevinná. Teprve den po popravě se ukázalo, že motivy Šampiona XIII. nebyly možná tak úplně čestné, protože se okamžitě oženil s mnohem mladší a hezčí ženou. Od královny předčasné smrti Šampion XIV. počítal dny do chvíle, kdy bude moct svou matku pomstít a zničit otcův odkaz. A od okamžiku, kdy mu na hlavu vložili korunu, věnoval Šampion XIV. většinu své vlády snaze Šampiona XIII. úplně vymazat z historie Jižního království.

Dnes už byl král Šampion XIV. starý a většinu času trávil tím, že dělal tak málo, jak jen to šlo. Královské výnosy se omezovaly na zavrčení a koulení očima. Místo královských návštěv mával panovník lenivě davům z bezpečných útrob rychle jedoucího kočáru. A jestli vůbec ještě někdy pronášel něco, co by se podobalo projevu, byly to bez výjimky stížnosti, že chodby královského paláce jsou „příliš dlouhé“ a schody „příliš příkré“.

Šampionovým koníčkem bylo vyhýbat se lidem – zvláště své povýšenecké rodině. Jedl sám, do postele chodil brzo, spal dlouho a užíval si dlouhé odpolední šlofiky (a Bůh buď milostiv chudákovi, který by ho vzbudil dřív, než byl připraven vstávat).

Jednoho odpoledne však krále přece jen něco vzbudilo předčasně. Nemohlo za to ani bezohledné vnouče, ani neohrabaná komorná, ale náhlá změna počasí. Šampion se probudil leknutím, protože do oken jeho komnaty zabušil liják a v komíně se rozkvílela vichřice. Když šel do postele, byl jasný a slunný den, a tak bouře spánkem omámeného panovníka dokonale překvapila.

„Jsem vzhůru,“ ohlásil významně.

Čekal, že přiběhne nejbližší sluha a pomůže mu dolů z vysoké postele, ale neobjevil se nikdo.

Šampion si hlasitě odkašlal. „Říkal jsem, že jsem vzhůru,“ zavolal znova, ale pořád ještě se nic nestalo. To bylo divné.

Král tedy neochotně slezl z postele sám, až mu klouby praštěly, zamumlal několik štávnatých kleteb a pajdal po kamenné podlaze pro župan a pantofle. Oblékl se a rozrazil dveře své komnaty, rozhodnutý seřvat prvního sluhu, na kterého narazí.

„Proč nikdo neodpovídá? Co může být důležitějšího než –“

Nedořekl a s úžasem se rozhlédl. Předpokoj jeho ložnice byl obvykle plný služek a komorníků, teď tu však nebyl vůbec nikdo. Dokonce i vojáci, kteří dnem i nocí střežili jeho dveře, opustili své místo.

Král vykoukl z předpokoje do chodby, ale i ta byla prázdná. A nejen že odsud zmizelo služebnictvo a vojáci; ztratilo se dokonce i světlo. Všechny svíčky ve svícnech a pochodně v držácích byly zhasnuté.

„Haló?“ zavolal Šampion do chodby. „Je tu někdo?“ Slyšel však pouze ozvěnu vlastního hlasu.

Opatrně procházel zámkem a hledal nějakého živáčka, ale ať zahrnul kamkoli, nacházel pouze další a další tmu. Bylo to nesmírně znepokojující – žil na hradě už od dětství a takhle bez života ho neviděl ještě nikdy. Šampion vyhlédl z každého okna, které míjel, jenže dešť a mlha všechno venku úplně zakrývaly.

Nakonec zahrnul za roh dlouhé chodby a ze své soukromé pracovny zahlédl blikotavé světlo. Dveře byly dokořán a někdo se tam hřál u ohně. Za jiných než takhle strašidelných okolností by to byl lákavý pohled. Králi s každým krokem bušilo srdce rychleji a rychleji. S obavami nahlédl do dveří, aby zjistil, kdo nebo co čeká uvnitř.

„Jé, koukejte! Král se vzbudil!“

„To je dost.“

„No tak, no tak, děvčata. Musíme se k Jeho Výsosti chovat uctivě.“

Král uviděl na pohovce ve své pracovně sedět dvě dívky a velmi krásnou ženu. Když vstoupil, všechny tři povstaly a uctivě se mu uklonily.

„Výsosti, velice nás těší, že vás poznáváme,“ řekla žena.

Na sobě měla elegantní fialové roucho podobné barvy jako její velké jasné oči, a co bylo zvláštní, měla jen jednu dlouhou rukavici na levé paži. Tmavé vlasy měla zastrkané pod složitý klobouček s květinami, peřím a krátkým závojičkem, který jí zakrýval tvář. Dívkám nemohlo být víc než deset, na sobě měly dlouhé pláště a hlavu omotanou ozdobným šátkem.

„Kdo sakra jste?“ vyprskl Šampion.

„Á, odpusťte,“ zašveholila žena. „Já jsem madam Počasitá a tohle jsou moje učenky, slečna Klementina Klouzavá a slečna Blankyta Levandulová. Doufám, že vám nevadí, že jsme vám tak vpadly do pracovny. Cestovaly jsme sem velice dlouho a nedokázaly jsme odolat, abychom se při čekání trochu neohřály u ohně.“

Madam Počasitá byla zřejmě velmi přívětivá a charismatická žena. Někoho takového by král v opuštěném zámku skutečně nečekal, a tím mu jak žena, tak celá situace připadaly ještě divnější. Madam Počasitá nabídla Šampionovi pravici k potřesení, ale ten její přátelské gesto nepřijal. Naopak, změřil si své nečekané hosty od hlavy k patě a pak o krok couvl.

Dívky se zahihňaly a vylekaného krále si prohlížely tak, jako by mu nahlédly do duše a našly tam něco směšného.

„Tohle je soukromá pracovna královské rezidence!“ obořil se na ně Šampion. „Jak se opovažujete vstoupit do ní bez povolení! Za tohle bych vás mohl nechat zbičovat!“

„Omluvte prosím náš vpád,“ řekla madam Počasitá. „Nemíváme ve zvyku vtrhnout k někomu domů bez ohlášení, ale neměla jsem bohužel na vybranou. Víte, už poměrně dlouhou dobu jsem

psala vašemu tajemníkovi panu Učenému v naději, že se mi podaří dosáhnout audience, jenže pan Učený bohužel ani jednou na můj dopis neodpověděl. Omlouvám se, že to tak musím říct, ale podle mě je to dost neschopný člověk. Možná byste měl uvažovat o jeho výměně. No, tedy, jde o to, že bych s vámi ráda probrala jednu naléhavou záležitost, a tak jsme tady.“

„Jak se ta ženská dostala dovnitř?“ rozkřikl se král na celý prázdný zámek. „A kde propána všichni jsou?“

„Obávám se, že všichni vaši poddaní jsou momentálně indisponováni,“ informovala ho madam Počasitá.

„Jak to myslíte, *indisponováni*?“ vyštěkl Šampion.

„S tím si vůbec nemusíte lámat hlavu – *jen drobné kouzlo, kterým jsme si pojistily bezpečí*. Slibuju, že všichni vaši sloužící a vojáci se vrátí, jen co budeme mít čas si promluvit. Diplomacie je podle mého názoru mnohem snazší, když vás nic neruší, nemyslíte?“

Madam Počasitá mluvila zcela klidně, nicméně Šampionovi stačilo jedno slovo, aby vytřeštil oči a vyletěl mu krevní tlak.

„*Kouzlo?*“ zalapal po dechu. „*Vy jste... vy jste... vy jste ČARODĚJNICE!*“

Šampion namířil na madam Počasitou ukazováček s takovou panikou, že si natáhl všechny svaly v pravém rameni. Zasténal, popadl se za paži a návštěvnice se tomu dramatickému gestu musely zasmát.

„Ne, Výsosti, nejsem *čarodějnice*,“ odpověděla žena.

„Nelžete mi, ženská!“ zlobil se král. „Kouzlí jen *čarodějnice!*“

„Ne, Výsosti, to není pravda.“

„Jste *čarodějnice* a začarovala jste hrad! Za to zaplatíte!“

„Vidím, že naslouchání není vaše silná stránka,“ podotkla madam Počasitá. „Možná by vám to došlo, kdybych to třikrát opakovala? Zjistila jsem, že to u slabších žáků někdy pomáhá. Tak tedy – *Já nejsem čarodějnice. Já nejsem čarodějnice. Já nejsem –*“

„*JESTLI NEJSTE ČARODĚJNICE, TAK CO JSTE?*“

Ať král hulákal a rozčiloval se jakkoli, madam Počasitá zůstávala neochvějně zdvořilá.

„To právě je jedno z témat, která bych s vámi dnes večer ráda probrala, Veličenstvo,“ řekla. „Nerady bychom vás zdržovaly déle, než je nezbytné. Byl byste tak laskav a posadil se, abychom mohli začít?“

Židle za královým psacím stolem se sama odsunula, jako by ji odtáhla neviditelná ruka, a madam Počasitá mu pokynula, aby si sedl. Šampion si nebyl jistý, jestli má na vybranou, a tak se tedy posadil a nervózně přelétl očima své návštěvnice. Dívky se posadily na pohovku a způsobně složily ruce do klína. Madam Počasitá usedla mezi své učenkyně a zvedla závojíček, aby se vládcovi mohla dívat přímo do očí.

„Především jsem vám chtěla poděkovat, Veličenstvo,“ začala. „Jste jediný vládce v historii, který se vůči magickému společenství zachoval milosrdně – pravda, někdo by mohl říct, že doživotní nucené práce jsou horší než smrt – ale i tak je to krůček správným směrem. A jsem přesvědčená, že takové krůčky dokážeme změnit ve velké kroky, jen když – Děje se něco, Výsosti? Zdá se mi, že mi nevěnujete plnou pozornost.“

Krále při její řeči zaujaly podivné bzučivé a šustivé zvuky. Rozhlédl se po pracovně, ale zdroj toho podivného hluku neobjevil.

„Zdálo se mi, že něco slyším,“ prohlásil. „Co jste říkala?“

„Vyjadřovala jsem svou vděčnost za milost, kterou jste prokázal magickému společenství.“

Král znechuceně zavrčel. „To se tedy moc pletete, jestli si myslíte, že snad s *magickým společenstvím* soucítím,“ odsekl. „Naopak, považuju magii za stejně odpornou a nepřirozenou jako ostatní vládcové. Znepokojují mě ale lidé, kteří obviněním z magie zneužívají zákon.“

„A to je chvályhodné,“ pokývala hlavou madam Počasitá. „Právě vaše zanícení pro spravedlnost vás odlišuje od ostatních“

vládů. A teď bych vám ráda lépe objasnila otázku samotné magie, aby vaše království i dál mohlo být bezpečným místem pro všechny vaše poddané. Koneckonců, pokud spravedlnost neplatí pro všechny, neplatí pro nikoho.“

Rozhovor teprve začal, a král už ho začínal mít dost. „Jak to myslíte, *objasnila* otázku magie?“ ušklíbl se.

„Veličenstvo, způsob, jakým se magie kriminalizuje a stigmatizuje, je největší nespravedlnost dnešní doby. Ale s příslušnými úpravami a dodatky – *a trochou strategicky zvládnuté publicity* – to můžeme změnit. Dohromady můžeme vytvořit společnost, která vychází vstříc všem vrstvám obyvatel a umožňuje jim naplno rozvíjet vlastní potenciál – Výsosti, posloucháte mě? Mám dojem, že jsem už zase ztratila vaši pozornost.“

Královu pozornost opět odvedlo to divné bzučení a šustění. Očima jezdil po pracovně ještě horečněji než předtím a slyšel jen každé druhé slovo z toho, co madam Počasitá říkala.

„Asi jsem vám špatně rozuměl,“ odpověděl. „Chvilku se mi zdálo, že navrhuje *legalizaci magie*.“

„Ale ne, to nebylo nedorozumění,“ zasmála se madam Počasitá. „Legalizace magie je *přesně* to, co navrhuji.“

Šampion se najednou narovnal a sevřel područky svého křesla. Teď madam Počasitou poslouchal bezvýhradně. Nemůže přece navrhopvat něco tak absurdního!

„Zbláznila jste se, ženská?“ zašklebil se. „Magie se *nikdy* nemůže legalizovat!“

„Ach, Výsosti, to je zcela v říši možného,“ namítla madam Počasitá. „Stačí jen jeden prostý výnos, který toto konání dekriminalizuje, a postupem času se stigma samo rozplyne.“

„No to bych spíš dekriminalizoval vraždu a loupež!“ zlobil se král. „Pán jasně uvádí v Knize víry, že magie je odporný hřích, a proto je v této říši zločinem! A pokud by zločiny procházely bez následků, žili bychom v naprostém chaosu!“

„V tom se ale právě mýlíte, Výsosti,“ odpověděla. „Víte, magie není takový zločin, jak si svět myslí.“

„*Samozřejmě že je!*“ namítl. „Viděl jsem pomocí magie klamat a mučit nevinné lidi! Viděl jsem mrtvoly dětí zabitých kvůli kouzlům a lektvarům! Byl jsem ve vesnicích postižených kletbami a čarami! Neodvažujte se přede mnou hájit magii, madam! Magické společenství se od *tohohle* vládce nikdy nedočká ani špetky soucitu nebo pochopení!“

Šampion svůj nesouhlas snad už ani jasněji vyjádřit nemohl. Madam Počasitá však poposedla na kraj pohovky a usmála se, jako by našli společnou řeč.

„Možná vás to překvapí, Výsosti, ale v tomhle s vámi naprosto souhlasím,“ prohlásila.

„Ano?“ zeptal se a podezřívavě si ji změřil.

„No samozřejmě, *naprosto*,“ přitakala. „Jsem přesvědčená, že ti, kdo mučí nevinné, by *měli* být za své jednání potrestáni – a to *tvrdě!* Ve vašich úvahách je pouze jedna drobná chyba. To, čeho jste byl svědkem, nezpůsobila magie, ale *čarodějnictví*.“

Král se zachmuřil a podíval se na madam Počasitou, jako by mluvila cizím jazykem. „*Čarodějnictví?*“ opakoval posměšně. „O něčem takovém jsem v životě neslyšel.“

„Tak vám to s dovolením vysvětlím,“ navrhla madam Počasitá. „Čarodějnictví je odporné a zkázonosné jednání. Vychází z temné touhy *klamat* a *ničit*. Čarodějnictví jsou schopni jen lidé se zlým srdcem a věrte mi, že osud, který si tím na sebe přivolají, si zaslouží. Ale *magie* je něco docela jiného. Magie je v jádru čistě a pozitivní umění. Jeho cílem je *pomáhat* potřebným a *léčit* je a můžou ho provádět jen lidé, kteří mají v srdci dobro.“

Král se na židli téměř zhroutil a zmateně se chytil za hlavu.

„Propáníčka, je toho na vás moc, že?“ řekla madam Počasitá. „Tak já to zjednoduším. *Magie je dobrá. Magie je dobrá. Magie je dobrá. Čarodějnictví je špatné. Čarodějnictví je špatné. Čarodějnictví je –*“

„Nechte si to, ženská – já jsem vás slyšel!“ okřikl ji král. „Dejte mi chvilku, musím si to srovnat v hlavě!“

Šampion dlouze povzdechl a zamnul si spánky. Takhle krátce po odpoledním spánku se mu vždycky dost obtížně zpracovávaly informace, avšak tohle byla docela jiná liga.

Zakryl si oči dlaněmi a soustředil se, jako by za víčky četl knihu.

„Říkáte, že magie není totéž jako čarodějnictví?“

„Správně.“ Madam Počasitá na něj povzbudivě kývla. „Jablka a hrušky.“

„A podstata těch dvou věcí se od sebe liší?“

„Jsou to naprosté protiklady, Výsosti.“

„A jak tedy říkáte lidem, kteří provozují magii, když ne *čarodějnice*?“

Madam Počasitá hrdě zvedla hlavu. „Říkáme si *víly*, Výsosti.“

„*Víly*?“ zeptal se král.

„Ano, *víly*,“ přikývl. „Teď už jistě chápete, co jsem vám chtěla objasnit. Světu neškodí víly, které užívají magii, ale čarodějnice, které páchají čarodějnictví. Tragédie ovšem je, že nás svět hází do jednoho pytle a celá staletí nás soudí stejně. Naštěstí s mou radou a vašim vlivem jsme víc než dobře schopni to napravit.““

„Je mi líto, ale s tím nesouhlasím,“ řekl král.

„Prosím?“ podivila se madam Počasitá.

„Jeden člověk může krást z chamtivosti a jiný proto, aby přežil, ale oba jsou to zloději – nezáleží na tom, jestli jeden z nich má *dobré srdce*.“

„Ale Výsosti, myslela jsem, že jsem vám jasně vysvětlila, že zločinem je čarodějnictví, ne magie.“

„Ano, jenže *oboje* je od počátku věků považováno za hřích,“ pokračoval Šampion. „Víte vy, jak obtížné je o něčem společnost přesvědčit? Trvalo mi desítky let, než jsem své království přesvědčil, že brambory nejsou jedovaté – a lidé se jim na trzích dodnes vyhýbají!“

Madam Počasitá nevěřičně zavrtěla hlavou. „Vy přirovnáváte nevinnou rasu k bramborám, Výsosti!“

„Já chápu, oč vám jde, madam, svět na to však není připravený – kruci, vždyť ani *já* na to nejsem připravený! Jestli chcete víly chránit před nespravedlivým trestem, doporučuju, abyste je naučila být zticha a odolávat pokušení užívat magii! Bylo by to mnohem jednodušší než přesvědčovat zatvrzelý svět, aby změnil způsob myšlení.“

„Odolávat *pokusem*? To nemůžete myslet vážně, Výsosti!“

„Proč ne? Normální lidé to dělají dnes a denně.“

„Protože vy naznačujete, že se magie dá vypnout – jako kdyby to snad byla otázka volby.“

„Samozřejmě že magie je volba!“

„*NEEE! TO! TEDY! NENÍÍÍ!*“

Poprvé od začátku rozhovoru se příjemné jednání madam Počasité změnilo. Střep hluboko zabodnutého hněvu protal její vstřícnou povahu a na tváři se jí objevil přísný, zamračený pohled. Šampion měl dojem, že proti němu najednou sedí docela jiná žena – taková, které je třeba se bát.

„Magie není otázka volby,“ opakovala přísně madam Počasitá. „*Nevědomost* je volba. *Nenávist* je volba. *Násilí* je volba. Ale něčí *existence* není ani volba, ani chyba, a už vůbec ne zločin. Udělal byste dobře, kdybyste se v tomto ohledu trochu vzdělal.“

Šampion se tak polekal, že se už nezmohl ani na slovo. Možná že si to jen představoval, ale byl by přísahal, že jak se madam Počasitá rozčílila, i bouře venku byla prudší. Bylo zjevné, že takové chování je u ní výjimečné, protože obě učenky byly stejně nervózní jako sám král. Víla zavřela oči, několikrát se zhluboka nadechla, a teprve když se uklidnila, pokračovala v diskusi.

„Možná bychom Jeho Veličenstvu mohly předvést malou ukázkou,“ navrhla. „Klementino? Blankyto? Ukázaly byste prosím králi Šampionovi, proč magie není věc volby?“

Učenky se na sebe dychtivě zazubily – na tohle čekaly. Vyskočily, svlékly dlouhé pláště a rozmotaly si šátky kolem hlavy. Klementina měla pod pláštěm šaty z včelích pláství, z nichž odkapával med, a na hlavě úl z jasně oranžových vlasů, který byl domovem živého roje včel. Blankyta odhalila safírově modré plavky a místo vlasů vytrvalý proud vody, který jí obtékal tělo, a když dotekl k nohám, zmizel.

Šampion otevřel ústa úžasem, jakmile spatřil, co dívky skrývaly. Za celé roky na trůnu nikdy neviděl, aby se magie na někom takhle jasně projevila. A záhada podivných bzučivých a šustivých zvuků se vysvětlila.

„Proboha,“ vydechl král. „Jsou takovéhle všechny víly?“

„Magie působí na každou z nás jinak,“ odpověděla madam Počasitá. „Někteří lidé vedou úplně normální život, dokud se magie neprojeví, kdežto u jiných je magie ve fyzickém vzhledu znát od narození.“

„To nemůže být pravda,“ namítl král. „Kdyby se lidé rodili s magickými rysy, byla by vězení plná batolat! A naše soudy nikdy neuvěznily miminko.“

Madam Počasitá sklopila hlavu a posmutněle se zadívala k zemi.

„To je proto, že většinu víl hned po narození zabijí nebo opustí. Rodiče se obávají následků faktu, že přivedli na svět magické dítě, a udělají tedy, co je nezbytné, aby se vyhnuli potrestání. Byl to zázrak, že jsem Klementinu a Blankytu našla dřív, než se jim něco stalo, mnoho dalších však takové štěstí nemělo. Výsosti, já chápu vaše výhrady, ale to, co se těm dětem děje, je kruté a primitivní. Když dekriminalizujete magii, půjde o víc než o nápravu nespravedlnosti – půjde o záchranu nevinných životů! Pro něco takového přece už jistě v srdci soucit a pochopení najdete.“

Šampion věděl, že žije v krutém světě, ale o takových hrůzách neměl ponětí. Pohupoval se v křesle dopředu a dozadu a jeho

neochota zápolila se soucitem. Madam Počasitá viděla, že se jí podařilo krále už trochu nahlodat, a tak použila tah, který si schovávala na ten správný okamžik.

„Představte si, jak jiný by byl svět, kdyby víc soucítil s magickým společenstvím. Představte si, jak jiný by byl *váš* život, Výsosti.“

Šampiona náhle zaplavily vzpomínky na mrtvou matku. Vzpomněl si na její tvář, její úsměv, její smích, ale ze všeho nejvíc na to, jak pevně ho objala, než ji odvedli na smrt. Přestože to bylo už tak dávno a vzpomínky časem vybledly, tyhle obrazy se mu z mozku neztratí nikdy.

„Rád bych vám pomohl, ale dekriminalizace magie by mohla přinést víc problémů než přínosů. Nutit veřejnost přijmout to, co nenávidí a čeho se bojí, z toho by mohla být vzpoura! Honey na čarodějnice, jak je známe dnes, by mohly vyústit doslova v genocidu!“

„Věřte mi, já znám lidskou povahu,“ kývla madam Počasitá. „Legalizace magie se nedá uspěchat. Naopak, je potřeba postupovat opatrně, trpělivě a vytrvale. Jestli chceme změnit pohled světa, musíme lidi povzbuzovat, ne nutit – a nic lidi nepovzbudí tak jako dobrá podívaná.“

Na králově tváři začala být znát nervozita. „Podívaná?“ opakoval s obavami. „Jakou *podívanou* máte na mysli?“

Madam Počasitá se usmála a zářivé oči se rozzářily ještě víc – na tohle čekala.

„Když jsem se poprvé setkala s Klementinou a Blankytou, byly zajatkyňemi vlastní magie,“ začala. „Ke Klementině se nemohl nikdo přiblížit, protože jinak ho její včely pobodaly, a chudák Blankyta žila v jezeře, protože jinak promáčela všechno, na co stoupla. Vzala jsem si tedy dívky pod křídlo a naučila jsem je vlastní magii ovládat a teď jsou obě schopny vést zcela normální život. Srdce mi puká, když si vzpomenu na všechny ty další děti,

kteří bojují s tím, kým nebo čím jsou, a tak jsem se rozhodla otevřít jim své dveře a dát jim náležité vzdělání.

„To hodláte založit *školu*?“ zeptal se král.

„Přesně tak,“ kývla. „Říkám tomu Akademie madam Počasité pro mladé uživatele magie, což je ovšem zatím jen pracovní název.“

„A kde ta akademie bude?“ zajímal se král.

„Nedávno jsem koupila několik hektarů pozemků v jihovýchodním Pomezí.“

„V Pomezí?“ vykřikl král. „Zbláznila jste se, ženská? Pomezí je pro děti příliš nebezpečné! Tam přece nemůžete provozovat školu!“

„To nepopírám,“ připustila madam Počasitá. „Pomezí je výjimečně nebezpečné pro lidi, kteří se tam nevyznají. Ovšem mnoho členů magického společenství včetně mě žije v Pomezí docela pohodlně už desítky let. Pozemky, které jsem zakoupila, jsou ve velmi odlehlé části, a tak je tam slušné soukromí. A instalovala jsem samozřejmě náležité ochrany, které mým studentům zajistí bezpečí.“

„Ale jak taková akademie pomůže legalizaci magie?“

„Až své žáky naučím ovládat vlastní schopnosti, pomalu se představíme světu. Pomocí magie budeme léčit nemocné a pomáhat těm, kdo pomoc potřebují. Po nějaké době se po všech královstvích roznese, že jsme soucitní a nápomocní. Víly se stanou příkladem velkorysosti a lidé nás začnou mít rádi. Svět uvidí, co dobrého může magie nabídnout, názory na magii se změní a magické společenství bude konečně vítáno.“

Šampion se podrbl na bradě a přemýšlel o tom grandiózním plánu madam Počasité. Vylíčila mu to sice velmi podrobně, na jednu věc však zapomněla – co s tím má společného *on*.

„Připadá mi, že jste zcela schopná zvládnout to sama. Co tedy chcete ode mě?“

„Přirozeně, že váš souhlas,“ řekla. „Víly si přejí získat důvěru, a to se dá dokázat jedině tak, že budeme dělat věci, jak se dělat mají. Ráda bych tedy měla vaše oficiální povolení cestovat Jižním

královstvím a získávat studenty. A ráda bych také měla váš slib, že děti, které naleznou, a jejich rodiny nebudou potrestány. Mým posláním je nabídnout těm mladým lepší život; nechci nikoho ohrožovat. Bude velice obtížné přesvědčit rodiče, aby dovolili dětem navštěvovat magickou školu, ovšem když budu mít požehnání jejich vládců, hodně to věci usnadní – zvláště když to požehnání bude písemné.“

Madam Počasitá mávla rukou nad stolem a před králem se objevil kus pergamenu. Všechno, co od něj žádala, už tam bylo napsáno – chyběl jen králův podpis. Šampion si četl dokument pořád dokola a nervózně si přitom mnul stehna.

„Tohle všechno by se mohlo hrozným způsobem zvrhnout,“ namítl král. „Kdyby moji poddaní zjistili, že jsem dal čarodějnicí – promiňte – *víle* souhlas odvést jejich děti do magické školy, máme tu ulice plné zuřících davů! Moji lidé by žádali mou hlavu!“

„Tak tedy řekněte svým poddaným, že jste mi nařídil, abych království *očistila* od magických dětí,“ navrhla. „Že jste v rámci snahy vytvořit budoucnost zcela bez magie nechal ty mladé sebrat a deportovat. Zjistila jsem, že čím vulgárnější nějaké prohlášení je, tím víc s ním lidé souhlasí.“

„I tak je to ale pro nás oba hrozná riziko! Můj souhlas vám ještě nezaručuje ochranu. Nemáte strach o svou bezpečnost?“

„Výsosti, dovoďte, abych vám připomněla, že jsem právě nechala zmizet celý hradní personál. Klementina ovládá hejno vos a Blankyta může spustit tolik vody, že by to zaplavilo celé údolí. My se dokážeme ochránit.“

Stále se však zdálo, že král není přesvědčený a že má strach. Madam Počasitá už byla tak malý krůček k získání toho, co si přála – musela tedy odstranit Šampionovy pochyby dřív, než ho přemůžou. Naštěstí měla v arzenálu ještě jednu zbraň.

„Klementino? Blankyto? Můžete mě prosím nechat s králem chvíli o samotě?“ požádala.

Bylo zjevné, že Klementině ani Blankytě se nechce přijít ani o kousíček rozhovoru madam Počasitě s králem, podřídily se ale přání své pěstounky a vyšly na chodbu. Jen se za nimi zavřely dveře, madam Počasitá se naklonila k Šampionovi a vážně se mu zadívala do očí.

„Výsosti, je vám známo něco o takzvaném *Severním konfliktu*?“ zeptala se.

Podle toho, jak Šampion vytřeštil oči, mu toho bylo *známo* víc než dost. Pouhá zmínka o Severním konfliktu ho stačila ochromit tak, že nebyl schopen odpovědět.

„Jak – jak – jak pro všechno na světě víte o tomhle? To je tajná záležitost!“

„Magické společenství je sice malé a rozdělené, ale ono se dost rychle roznese, když někdo z nás... Tedy, řekněme, když *působí scény*.“

„*Působí scény*? Takhle vy tomu říkáte?“

„Výsosti, ne tak nahlas, prosím,“ varovala ho a kývla ke dveřím. „Špatné zprávy se k mladým uším dostávají lehce. Kdyby moje dívky věděly, o čem tu mluvíme, velice by je to znepokojilo.“

To Šampion chápal. On sám byl znepokojený natolik, že se mu začínal zvedat žaludek. Věc, kterou mu připomněla, byla pro něj něco jako zjevení ducha – ducha, o němž se domníval, že už ho definitivně zahnal.

„A proč se tedy o té strašné věci vůbec zmiňujete?“ zeptal se.

„Protože teď právě není zaručeno, že Severní konflikt nepřekročí hranice a nedojde až sem k vám,“ varovala muže madam Počasitá.

Král zavrtěl hlavou. „To se nestane. Král Šlechtil mě ujistil, že má situaci pod kontrolou. Dal nám na to své slovo.“

„Kráľ Šlechtil vám lhal! Ostatním vládcům tvrdil, že má situaci pod kontrolou, protože se stydí za to, jak daleko nechal celou situaci zajít! Víc než polovina Severního království je už zničená!“

Přišel o tři čtvrtiny armády a ta část, která mu zbyla, se den ode dne zmenšuje! Král to svádí na hladomor, protože se obává, že kdyby se lidé dozvěděli skutečnou příčinu, přišel by o trůn!“

Král Šampion zbledl jako stěna a celý se roztrásl. „No a dá se něco udělat? Nebo tu mám jen sedět a čekat, až zahynu také?“

„V poslední době svítla naděje,“ pronesla madam Počasitá. „Šlechtil do čela zbylých obranných sil jmenoval nového velitele, generála Bílého. Zatím se generálovi daří situaci zvládat lépe než jeho předchůdcům.“

„Aspoň něco,“ podotkl král.

„Modlím se, aby generál Bílý celou věc rozhodl, ale jestli se mu to nepodaří, musíte být připravený,“ pokračovala. „A pokud by konflikt překročil hranice Jižního království, pak by vám velmi prospělo, kdybyste měl na své straně akademii vycvičených víl.“

„A vy si myslíte, že by skupina vašich *studentů* mohla zastavit konflikt?“ zeptal se se zoufalým výrazem v očích.

„Ano, Výsosti,“ prohlásila sebejistě. „Jsem přesvědčená, že moji budoucí studenti dokážou mnoho věcí, jež svět dnes považuje za nemožné. Ale nejprve potřebují místo, kde by mohli studovat, a učitele, který je povede.“

Šampion se ani nehýbal, jak soustředěně celý ten návrh obracel v hlavě.

„Ano... Ano, to by mohlo být vysoce užitečné,“ mumlal si pro sebe. „Přirozeně ale budu muset celou věc konzultovat s poradní skupinou nejvyšších soudců, než vám odpovím.“

„Domnívám se, Výsosti,“ sdělila mu madam Počasitá, „že tuto záležitost můžeme uzavřít bez porady s nejvyššími soudci. Oni mívají dost staromódní názory a já bych byla velice nerada, aby se nám jejich sklon k zatvrzelosti postavil do cesty. Krom toho, v říši se vedou jisté *diskuse*, o nichž byste měl vědět. Mnozí vaši poddaní jsou přesvědčeni, že skutečnými vládci země jsou právě nejvyšší soudci a vy že jste pouhá jejich loutka.“

„Taková drzost!“ vykřikl král. „Já jsem vládce – moje vůle je zákon!“

„Ovšem,“ kývla. „To ví každý rozumně myslící člověk. Jenže ty pověsti se přesto šíří. Být vámi, začala bych takové povídačky odstraňovat tím, že bych tu a tam udělala něco proti vůli nejvyšších soudců. A vynikající příležitost, jak s tím začít, je podepsat dokument, který máte před sebou.“

Šampion o jejím varování uvažoval a po chvíli zamyšleného pokyvování hlavou ho její přesvědčivost dovedla k rozhodnutí.

„Tak tedy dobře,“ prohlásil. „Můžete do své školy magie přijmout *dva studenty* z Jižního království, chlapce a dívku, ale to je všechno. A musíte od rodičů nebo poručníků svých studentů získat písemné svolení, jinak do školy nastoupit nesmějí.“

„Přiznávám, že jsem doufala v lepší podmínky, ale přijmu to, co můžu dostat,“ prohlásila madam Počasitá. „Souhlasím.“

Král vytáhl ze stolu pero a inkoust a poupravil zlatý dokument. Když byl s opravami hotov, podepsal ho a potvrdil pečeti s rodinným erbem. Madam Počasitá vyskočila a radostně zatleskala.

„Tohle je úžasná chvíle! Klementino? Blankyto? Král vyhověl naší žádosti!“

Obě učenky vběhly do pracovny, a když viděly králův podpis, radost se jim až zamotala hlava. Klementina dokument stočila a Blankyta ho převázala stříbrnou stužkou.

„Děkujeme mnohokrát, Vaše Výsosti,“ prohlásila madam Počasitá a znovu si stáhla závojíček přes oči. „Slibuju, že toho nebudete litovat.“

Král cosi skepticky zavrčel a promnul si unavené oči. „Z hloubi srdce doufám, že víte, co děláte, protože pokud ne, řeknu celému království, že mě očarovala a podvedla –“

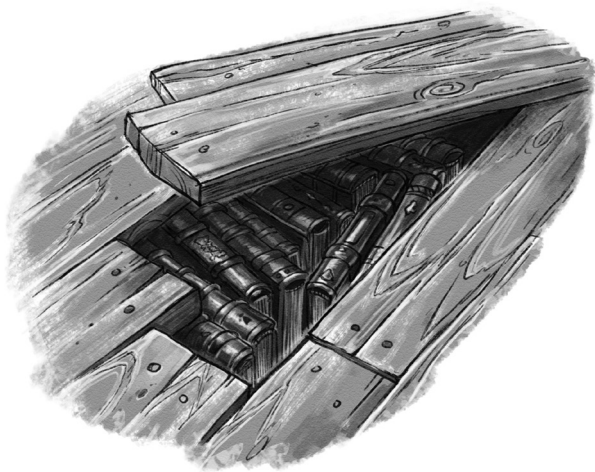
Šampion zvedl oči a zalapal po dechu. Madam Počasitá a její učenky byly tytam. Král spěchal ke dveřím, jestli snad tak rychle vyběhly ven, ale chodba byla stejně prázdná jako předtím. Během

několika okamžiků po jejich odchodu se ovšem všechny svíčky a pochodně kouzlem znova zapálily. Po chodbách se rozlehly kroky – sluhové a vojáci se vraceli ke svým povinnostem. Král přistoupil k oknu a zjistil, že dokonce i bouře ustala. Ani vylepšené počasí mu však na náladě nepřidalo.

Naopak. Král hleděl k severním hranicím a necítil nic než hrůzu, protože věděl, že někde tam za nimi čeká skutečná bouře...

KAPITOLA PRVNÍ

SPISY A SNÍDANĚ

Nebylo žádnou záhadou, proč všichni mniši v hlavním městě Jižního království špatně slyší. Každé ráno hned za úsvitu bylo město Vozové Hory vystaveno desetiminutovému nepřerušovanému pronikavému vyzvánění zvonů z katedrály.

Řinčivé tóny jako zemětřesení otřásaly náměstím, okolními ulicemi a šířily se až do okolních vesnic. Mniši záměrně zvonili nepravidelně a divoce, aby se skutečně všichni občané vzbudili a byli připraveni na nový boží den. Když probudili všechny hříšníky, odspěchali zpátky do postele.

Ne všechny, ke kterým zvony katedrály dolehly, ovšem také zasáhly. Mniši by zuřili, kdyby zjistili, že jedna mladá dívka na venkově dokáže zaspat dokonce i jejich šílené řinčení.

Čtrnáctiletá Brystal Vždyzelená se vzbudila stejně jako každé ráno – bušením na dveře svého pokoje.

„Brystal, jsi vzhůru? Brystal!“

Modré oči se zvolna otevřely někdy mezi sedmým a osmým matčíným zabušením na dveře. Brystal nebyla žádný velký spáček, ale mívala náročná rána, protože byla obvykle *vyčerpaná* z toho, jak předchozí večer zůstala dlouho vzhůru.

„Brystal! Tak odpověz, dítě!“

Dívka se v posteli posadila ve chvíli, kdy zvony katedrály v dáli naposledy zařinčely. Zjistila, že na břiše jí leží otevřená kniha *Historiky Hraboše Hrdiny* od Habaděje Halasného.

A na špičce nosu že jí nakřivo visí brýle. Brystal už zase usnula při čtení a musela se rychle zbavit důkazů, než bude přistižena. Knihu zastrčila pod polštář, brýle na čtení schovala do kapsy županu a uhasila svíčku na nočním stolku, která celou noc hořela.

„Mladá dámo, je šest deset! Jdu dovnitř!“

Paní Vždyzelená otevřela dveře a vtrhla do pokoje své dcery jako býk vypuštěný z ohrady. Byla to hubená bledá žena s tmavými kruhy pod očima. Vlasy měla utažené v drdůlku na temeni hlavy tak pevně, že ji celý den pobízely a motivovaly k denním povinnostem, jako otěže pobízejí koně.

„Takže ty *jsi* vzhůru,“ prohlásila s povytaženým obočím. „Nemůžeš se aspoň ozvat? Nebo to už po tobě chci moc?“

„Dobré ráno, maminko,“ pozdravila Brystal. „Spala jsi dobře?“

„Zřejmě ne tak dobře jako ty,“ odsekla paní Vždyzelená. „Já skutečně nevím, dítě, jak každé ráno dokážeš prospat ty příšerné zvony. Dělalj takový rámus, že by vzbudily mrtvého.“

„Mám asi štěstí,“ odpověděla Brystal a široce zívla.

Paní Vždyzelená položila dceři do nohou postele bílé šaty a káravě se na ni podívala.

„Už zase jsi nechala školní uniformu na šňůře,“ řekla. „Kolikrát ti mám připomínat, ať se o svoje věci staráš? Já mám co dělat,

abych zvládla prádlo tvého otce a bratrů – nemám čas uklízet ještě i po tobě.“

„Omlouvám se, maminko,“ odpověděla Brystal. „Chtěla jsem ji včera sebrat, až domyju nádobí, ale pak jsem na to asi zapoměla.“

„Musíš přestat být tak nedbalá! Hlava v oblacích, to je to poslední, o co muž u manželky stojí,“ varovala dívku matka. „A teď se honem oblékni a pojď mi pomoci se snídaní. Tvůj bratr má velký den, tak mu uděláme, co má rád.“

Paní Vždyzelená zamířila ke dveřím, ale zarazila se, protože si uvědomila divný pach ve vzduchu.

„Cítím tady kouř?“ zeptala se.

„Zrovna jsem sfoukla svíčku,“ vysvětlovala Brystal.

„A proč ti hořela svíčka takhle brzo ráno?“ ptala se dál paní Vždyzelená.

„Já... Omylem jsem ji nechala hořet přes noc,“ přiznala Brystal kajícně.

Paní Vždyzelená si založila ruce na prsou a zamračila se na svou dceru. „Brystal, doufám, že jsi nedělala to, co si *myslím*, že jsi dělala?“ zabručela. „Radši ani nechci myslet na to, co by se stalo, kdyby tvůj otec zjistil, že jsi zase *četla*.“

„Ne, vážně ne,“ zapírala Brystal. „Já jenom ráda spím při svíčce. Bojím se tmy.“

Brystal bohužel moc lhát neuměla. Paní Vždyzelená ji prokoukla jako nedávno umyté okno.

„Svět je temný,“ prohlásila. „A ty jsi hloupá, jestli si od někoho necháváš namlouvat, že to není pravda. A teď to sem dej.“

„Ale mami, prosím! Už mi zbývá jen pár stránek!“

„Brystal Vždyzelená, o tomhle nebudeme diskutovat!“ odsekla její matka. „Porušuješ nejen pravidla tohoto domu, ale taky zákony království! A teď mi ji okamžitě dej, nebo zavolám tvého otce!“

Brystal povzdechla a vylovila zpod polštáře *Historky Hraboše Hrdiny*.

„A ty další?“ nastavila dlaň paní Vždyzelená.

„Mám jen tuhle jednu –“

„Mladá dámo, já už mám těch tvých lží až po krk. Knihy ve tvém pokoji jsou jako myši v zahradě – nikdy není jen jedna. Tak sem dej ty další, než přivedu otce.“

Brystal celá zvadla. Vylezla z postele a odvedla matku k uvolněnému prknu v rohu pokoje, kam schovávala svou sbírku knížek. Paní Vždyzelená zalapala po dechu, když zjistila, že její dcera má pod podlahou víc než tucet knih. Byly to učebnice historie, náboženství, práva a ekonomie a kromě toho romány – dobrodružné, záhadné i romantické. A podle toho, jak ohmatané byly obaly i stránky uvnitř, každou z nich přečetla mnohokrát dokola.

„Brystal, Brystal,“ povzdechla si ztěžka paní Vždyzelená. „Dívka tvého věku se přece může zajímat o tolik věcí – proč to musejí být zrovna *knihy*?“

To slovo vyslovila, jako by popisovala něco odporného a nebezpečného. Brystal věděla, že by knihy vlastnit neměla – zákony Jižního království jasně určovaly, že knihy jsou povoleny *výhradně mužům* – ale protože nikdy nebyla šťastnější, než když četla, opakovaně to riskovala.

Brystal políbila knihy na hřbet jednu po druhé, jako by se loučila se svými mazlíčky, a podala je matce. Bylo jich tolik, že paní Vždyzelené sahaly až nad hlavu, jenže ona byla zvyklá mít plné ruce, najít cestu ke dveřím jí proto nedělalo potíže.

„Nevím, kdo tě zásobuje, ale okamžitě s ním přerušíš styky,“ rozkázala jí. „Víš, jaký je trest pro dívky, které přistihnou při čtení na veřejnosti? *Tři měsíce nucených prací!* A to ještě jen s ohledem na styky tvého otce!“

„Ale mami,“ namítla Brystal, „*proč* v tomhle království nesmějí ženy číst? Zákon tvrdí, že náš mozek je na vzdělání moc křehký, jenže to přece není pravda. Tak jaký to *opravdu* má důvod, že nám zakazují knihy?“

Paní Vždyzelená se zastavila u dveří a mlčela. Brystal poznala, že matka o tom uvažuje, protože se stávalo málokdy, aby se kvůli něčemu zastavila. Pak se ohlédla na svou dceru a Brystal by byla přísahala, že na kratičký, vzácný okamžik vidí v její dlouhé tváři něco jako soucit – jako by si stejnou otázku kladla celý život a ještě pořád neznala odpověď.

„Podle mě toho ženy mají naloženo i bez toho víc než dost,“ odbyla otázku nakonec. „Tak se oblékni. Snídaně se sama neudělá.“

Paní Vždyzelená se otočila na podpatku a vyšla z pokoje. Brystal se dívala, jak matka odnáší knihy, a do očí jí vstoupily slzy. Pro ni to nebyly jen v kůži vázané složky pergamenu; knihy byly její přátelé, poskytovaly jí jediný únik z dusivého světa Jižního království. Osušila si oči lemlem noční košile. Slzy jí ale dlouho nevydržely – věděla, že je jen otázka času, než svou sbírku obnoví. Ten, kdo ji *zásoboval*, byl blíže, než matka tušila.

Postavila se před zrcadlo a začala na sebe navlékat všechny ty vrstvy a doplňky jejich směšné školní uniformy: bílé šaty, bílé kamaše, bílé krajkové rukavičky, bílý huňatý šál na ramena a bílé boty s přezkou a na vysokém podpatku. Proměnu Brystal dokončila tím, že si dlouhé hnědé vlasy svázala bílou stuhou.

Podívala se na sebe do zrcadla a dlouze, od srdce si povzdechla. Od Brystal i od všech ostatních mladých žen v království se čekalo, že kdykoli vyjdou z domu, budou připomínat živé panenky. A Brystal panenky nenáviděla. V podstatě cokoli, co povzbuzovalo dívky k zájmu o *mateřství* a *manželství*, skončilo u Brystal okamžitě na seznamu věcí, jež nesnášela. A vzhledem k tomu, jak zkostnatělé názory na ženy v Jižním království panovaly, byl ten seznam už hodně dlouhý.

Brystal odjakživa věděla, že je stvořená k životu mimo omezené hranice svého království. *Ona* dokáže víc než si pořídit manžela a děti, *ona* zažije větší dobrodružství než vaření a uklízení, *ona* najde opravdové štěstí jako postavy jejích knih. Brystal by nedokázala

vysvětlit, proč to tak cítí, nebo jak se to má stát, ale cítila to celým srdcem. Jenže než přijde den, který dokáže, že měla pravdu, neměla jinou možnost než hrát roli, již jí přidělila společnost.

Do té doby si Brystal nacházela různé nenápadné a vynalézavé způsoby, jak ten život zvládat. Aby byla školní uniforma aspoň trochu snesitelná, zavěsila si brýle na čtení na zlatý řetízek a zastrčila si je do výstřihu šatů. Bylo sice nepravděpodobné, že by se ve škole dostala ke čtení čehokoli smysluplného – mladé ženy se učily číst jen základní kuchyňské recepty a pouliční cedule –, ale samo vědomí, že by *mohla číst*, dodávalo Brystal pocit, jako by u sebe měla tajnou zbraň. A tahle skrytá vzpoura, i když malinká, jí dodávala sílu a energii zvládnout den.

„Brystal! Myslela jsem DNEŠNÍ snídani! Už ať jsi tady!“ ozval se matčin rozzlobený hlas.

„Už běžím!“ odpověděla.

Rodina Vždyzelených bydlela v prostorném venkovském sídle pár kilometrů východně od Vozových Hor. Brystalin otec byl známý soudce Jižního království, takže rodina byla bohatší a váženější než většina ostatních. Jenže všechny tyto prostředky pocházely z daní, a tak se považovalo za nevhodné, aby si soudci dopřávali nějaké „marnotratné výstřelky“. A protože soudce Vždyzelený si ničeho necenil tolik jako své dobré pověsti, upíral své rodině „marnotratné výstřelky“, jak jen mohl.

Všechny věci, jež rodina vlastnila, od oblečení po nábytek, byly z druhé ruky, od přátel a sousedů. Ani dva závěsy neměly stejný vzor, talíře a příbory pocházely z různých sad a každou židli vyrobil jiný truhlář. Dokonce i tapety byly oloupané ze stěn jiných domů, a tak tvořily divokou směs různých vzorů. Jejich sídlo bylo tak velké, že by se tu uživilo dvacet sloužících, jenže soudce Vždyzelený věřil, že služebnictvo a čeled' jsou „ta nejmarnotratnější

marnotratnost“, proto Brystal s matkou musely všechnu práci v domě a hospodářství zastat samy.

„Míchej tu ovesnou kaši, já zatím udělám vajíčka,“ přikázala paní Vždyzelená, když Brystal konečně dorazila do kuchyně. „Ale tentokrát ji nenech moc vyvařit – tvůj otec ji má rád řídkou!“

Brystal si uvázala přes školní uniformu zástěru a vzala si od matky vařečku. Nestála ještě u sporáku ani minutu, když se z vedlejšího pokoje ozval zděšený křik.

„Mami! Pojď sem honem! Průšvih!“

„Co se děje, Barrie?“

„Z taláru mi upadl knoflík!“

„Ale propána,“ ulevila si tiše paní Vždyzelená. „Brystal, běž bratrovi pomoci s tím knoflíkem. A pospěš si.“

Brystal popadla šití a utíkala do obývacího pokoje. Ke svému překvapení tam našla svého sedmnáctiletého bratra, jak sedí na podlaze a kolébá se dopředu dozadu s hrstí poznámkových kartiček v ruce. Barrie Vždyzelený byl hubený mladík s rozčuchanými hnědými vlasy a od samého narození byl nervózní a vyděšený – jenže dneska byl nervózní jako nikdy.

„Barrie?“ oslovila ho tiše Brystal. „Máma mě posílá přišít ten knoflík. Můžeš to učení na chvíli přerušit, nebo mám přijít za chvíli?“

„Ne, klidně hned,“ řekl Barrie. „Můžu se učit, zatímco budeš šít...“

Vstal a podal sestře utržený knoflík. Stejně jako všichni studenti Právnické univerzity ve Vozových Horách nosil dlouhý šedý talár a hranatou černou čapku. Brystal navlékla nit a začala přišít knoflík zpátky na správné místo pod límec. Barrie se zatím podíval na heslo na první kartičce. Jak se soustředil, hrál si s ostatními knoflíky taláru a Brystal ho pleskla přes ruku, aby nenadělal další škody.

„Očišťovací zákon z roku 342, jak jen to bylo... Očišťovací

zákon z roku 342...“ četl Barrie polohlasem. „To bylo, když král Šampion VIII. obvinil trollsou komunitu z vulgarity a vykázal celý jejich druh z Jižního království.“

Barrie obrátil kartičku, aby si přečetl správnou odpověď a ujistil se, že se nemýlí. Bohužel se však mýlil a zoufale, beznadějně zasténal. Brystal si nemohla pomoci – musela se bratrovu zklamání usmát. Připadal jí jako štěně, které se honí za vlastním ocasem.

„To není k smíchu, Brystal,“ zlobil se Barrie. „Já tu zkoušku neudělám!“

„Ale Barrie, uklidni se,“ zasmála se. „Samozřejmě že ji uděláš, studuješ přece právo celý život.“

„O to větší to bude ostuda! Jestli dneska tu zkoušku neudělám, nedokončím studium! A když ho nedokončím, nemůžu se stát přísedícím! A když se nestanu přísedícím, nebudu ani soudcem jako otec! A když se nestanu soudcem, *nikdy* ze mě nebude nejvyšší soudce!“

Barrie studoval právo, aby mohl pracovat v soudním systému Jižního království jako všichni mužští členové rodiny před ním. Od šesti let navštěvoval Právnickou univerzitu ve Vozových Horách a dnes v deset hodin podstoupí náročnou zkoušku, která rozhodne o tom, jestli se může stát soudním přísedícím. Pokud Barrieho do soudního systému přijmou, stráví příštích deset let tím, že bude při procesech obžalovávat a obhajovat zločince. Až si jako přísedící odslouží dostatečný počet let, stane se oficiálně soudcem a bude smět řídit procesy sám jako jeho otec. A pokud se králi bude jeho soudcovská kariéra zamlouvat, mohl by se Barrie stát úplně prvním Vždyzeleným, který by jako nejvyšší soudce zasedl v Královské radě a pomáhal vládci *tvorit* zákony. Stát se nejvyšším soudcem bylo Barrieho snem od dětství, jenže pokud dnes neudělá zkoušku, jeho cesta do Královské rady skončí dřív, než začala. Posledních šest měsíců tedy Barrie studoval zákony a historii své země každou volnou minutu, aby si pojistil úspěch.

„Jestli to dneska neudělám, už nikdy se nebudu moct otci podívat do očí,“ kvílel Barrie. „Měl bych to vzdát rovnou a ušetřit si tu ostudu!“

„Nech toho, ty panikáři,“ napomenula ho Brystal. „Všechno umíš. Jenom s tebou cloumají nervy.“

„Já nejsem nervózní – ze mě je troska! Celou noc jsem si dělal tyhle kartičky a už skoro nepřečtu vlastní rukopis! Ať ten Očišťovací zákon z roku 342 byl, co chtěl, určitě to nebylo to, co jsem říkal.“

„Byl jsi hodně blízko,“ ujistila ho Brystal. „Ale Šampion VIII. vypověděl trolly z Jižního království v roce 339 Zákonem o oddrápování. Jenomže jeho armáda si spletla trolly s elfy a vyhnala z království nesprávnou rasu. Tak to Šampion VIII. napravil v roce 342 Očišťovacím zákonem a z Jižního království vypověděl *všechny* mluvící rasy kromě lidí! Trolly, elfy, skřety a obry tenkrát sehnali dohromady a vypověděli do Pomezí! Nedlouho potom se tím inspirovala i ostatní království a to vedlo v roce 345 k Velkému očišťovacímu zákonu. Není to hrůza? Navíc když si uvědomíš, že k nejhoršímu násilí v dějinách nemuselo vůbec dojít, kdyby se Šampion VIII. elfům prostě omluvil.“

Brystal viděla, že bratr je jí zčásti vděčný za radu a zčásti že je mu trapně.

„Aha...“ řekl. „Díky, Brystal.“

„Nemáš zač,“ odpověděla mu sestra laskavě. „A taky je to škoda. Představ si, jaké by to bylo vzrůšo, poznat všechny ty jiné rasy *osobně!*“

Bratr sebou trhl, protože mu něco došlo: „Moment, jak *ty* tohle všechno víš?“

Brystal se ohlédla, aby se ujistila, že jsou ještě sami. „*Psali to v jedné té učebnici historie, co jsi mi dal,*“ zašeptala. „*To bylo fascinující čtení! Četla jsem to čtyřikrát nebo pětkrát! Mám tady zůstat a pomoci ti s učením?*“

„Kéž by to šlo,“ hlesl Barrie. „Jenže máma bude podezíravá, když se nevrátíš do kuchyně. A kdyby tě přistihla, jak mi pomáháš, zuřila by.“

Brystal poťouchle zazářily oči. Jedním rychlým pohybem uškubla z taláru *všechny* knoflíky. Než stačil Barrie reagovat, vtrhla do obýváku matka, jako kdyby čichala čertovinu.

„Jak dlouho trvá přišíit jeden knoflík?“ pokárala Brystal. „Mám v hrnci ovesnou kaši, na pánvi vajíčka a v troubě rohlíky!“

Brystal nevinně pokrčila rameny a ukázala matce hrst knoflíků, které právě uškubla.

„Promiň, mami,“ řekla. „Ale ono je to horší, než jsme myslely. Je *hodně* nervózní.“

Paní Vždyzelená rozhodila rukama a zvedla oči ke stropu.

„Barrie Vždyzelený, tenhle dům není tvoje osobní krejčovská dílna!“ vynadala mu. „Nesahej si na ten talár, nebo ti svážu ty neklidné ruce za zády, jak jsem to dělala, když jsi byl dítě. Brystal, až budeš hotová, prostři v jídelně. Za deset minut budeme jíst, *knoflíky neknoflíky!*“

Paní Vždyzelená oddusala zpátky do kuchyně a něco si pro sebe vrčela. Brystal a Barrie si museli zakrýt ústa, jak se matčinu dramatickému výstupu smáli. Bylo to poprvé za mnoho týdnů, co Brystal viděla bratra se usmívat.

„Ty jsi neskutečná,“ prohlásil.

„Tvoje zkouška je důležitější než snídaně,“ podotkla Brystal a začala přišívat zbytek knoflíků. „A ty kartičky nepotřebuješ – všechny ty učebnice, cos mi dal, umím prakticky nazpaměť. Takže já teď řeknu nějaký zákon a ty mi povíš, o co šlo, ano?“

„Dobře,“ souhlasil.

„Tak. Začneme Hraničním zákonem z roku 274.“

„Hraniční zákon z roku 274... Hraniční zákon z roku 274...“ uvažoval nahlas Barrie. „Už vím! Tím se ustanovily chráněné stezky přes Pomezí, aby království mohla mezi sebou obchodovat.“

